

curzică

Biblioteca Centrală
Regională
Hunedoara-Deva

ANUL XIV • Nr. 6

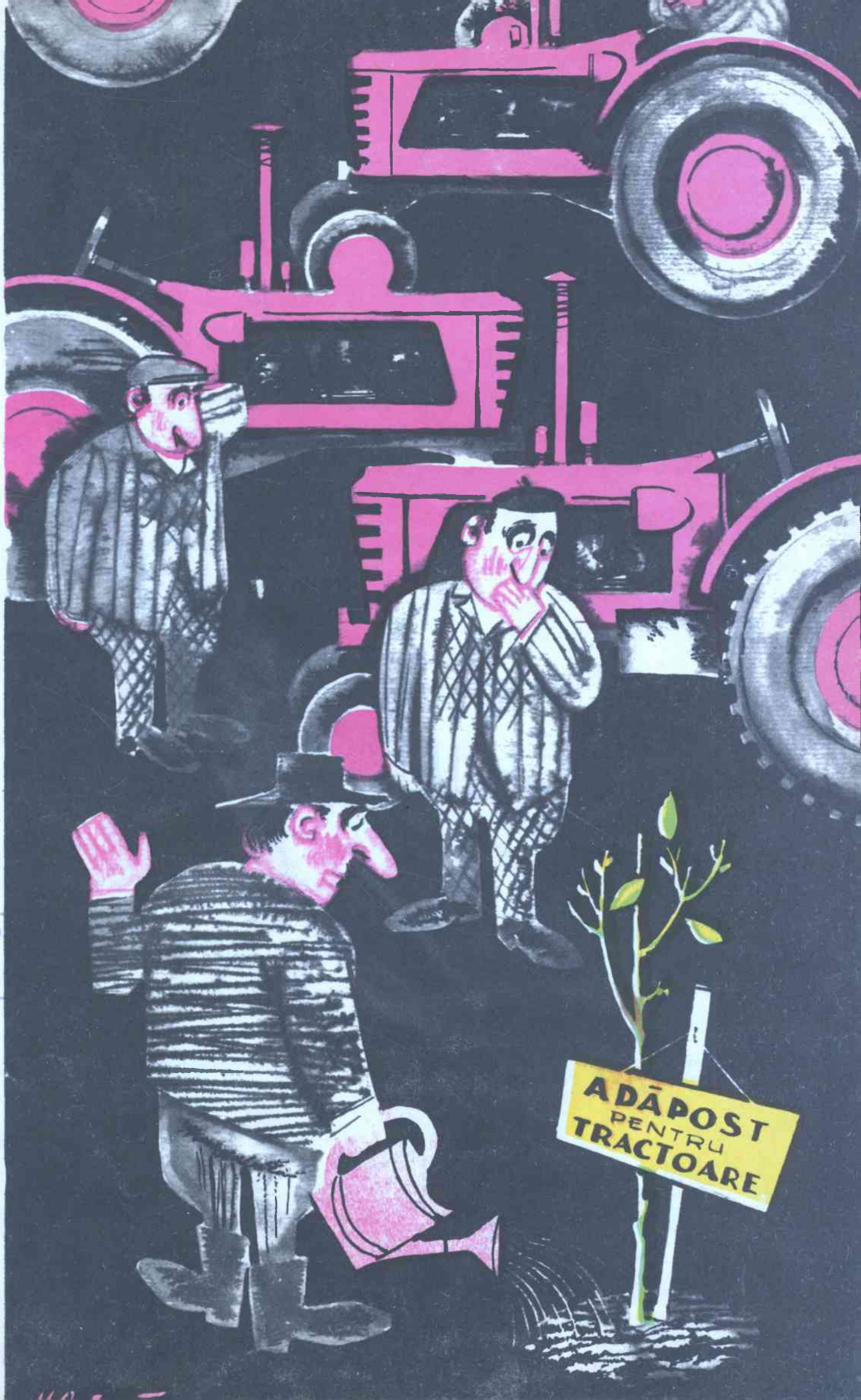
31 MARTIE 1962

16 PAGINI • 1,50 LEI

*Nu toate G.A.C.-urile
în seama de recoman-
darea de a amenaja
adăposturi simple ne-
cesare întreținerii trac-
toarelor trimise de
S.M.T. pentru lucră-
rile agricole.*

— Puțină răbdare,
băieți; are să crească
mare și cu frunză deasă!

Desen de V. CRIVĂȚ

UNUI ESTET CAPRICIOS

- Nu cumva ne-am rătăcit?
- Nu, ăsta e drumul cel bun.
- Aoleu! Dacă ăsta e bun, cum or fi celelalte?

Ajunge-o simplă contrarietate
Ce reușește vag să-l indispuadă,
Ca să găsească-n schița cea mai bună
Idei străvechi și glume nesărate.

Cînd gustul clasic al domniei sale
E-nveninat de-o criză de gastrită,
Sintem cu toții siguri că-l irită
Chiar hazul lui I.L. Caragiale.

Dar dacă după cina-mbelșugată
Trăiește o digestie normală
E gata să declare genială
Bucata cea mai ternă și mai plată.

Și-n timp ce sufletește se dispune,
Plin de afecțiune îți salută
Originalitatea îndăscută
Și forța ta de penetrațiune.

Desigur fără să-și aducă aminte
Că versurile astăzi laudate
Le decretase „nerealizate“
Cu două săptămîni mai înainte.

Ce-i de făcut! Am conceput ideea
- Atunci cînd solicit părărea sa -
Să-i dau cinci picături de Davilla
Și manuscrisul, numai, după-aceea.

MIRCEA PAVELESCU

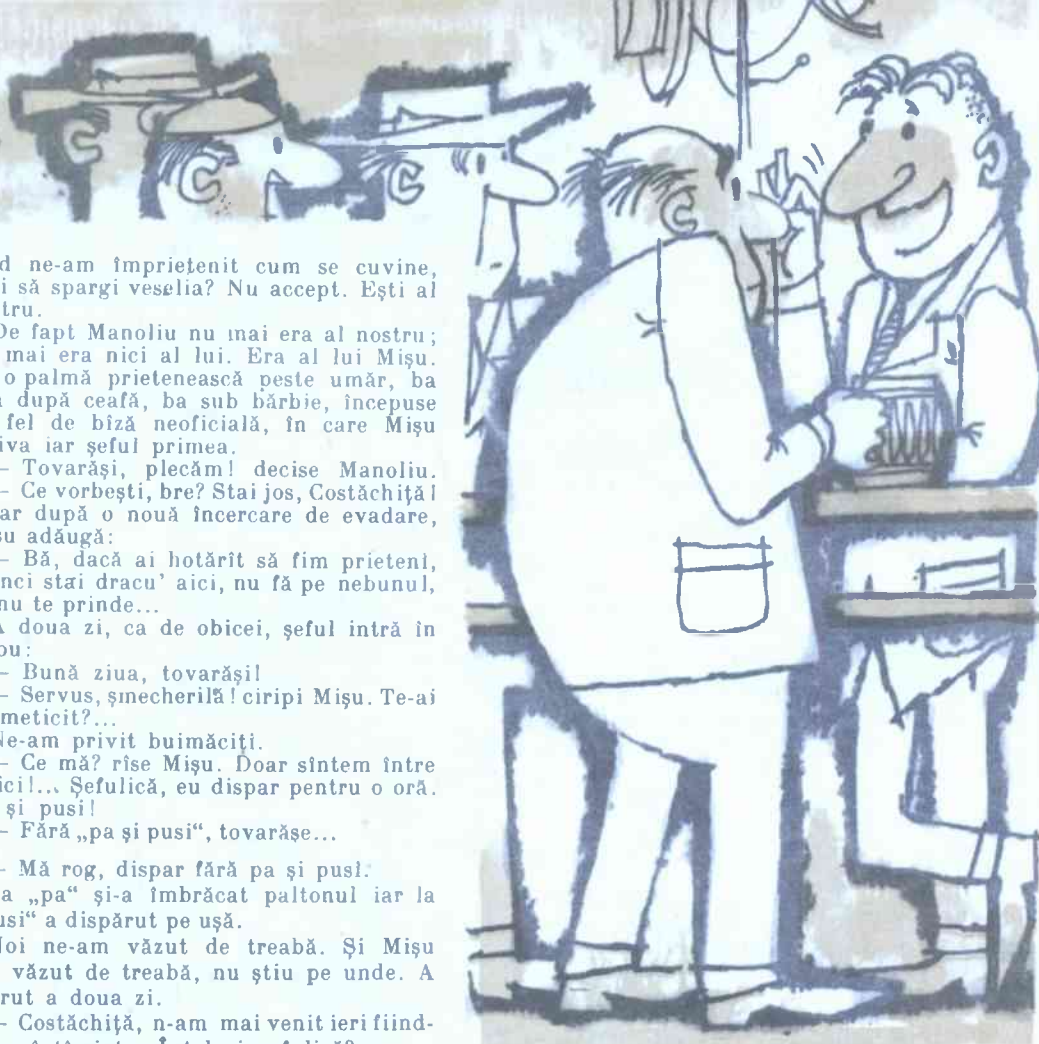
Intreprinderea termoelectrică Paroșeni „a uitat“ de peste
două luni în cartierul Bran din Lupeni, două tractoare

- Știu eu? Nu le-or fi observat băleșii la plecarea...

Desen de N. CLAUDIU

DE LA O BERE

La noi în secție, sintem 4 + 1; +1 e șeful, adică tovarășul Constantin Manoliu, iar cei 4, subalternii: eu, Virgil, Tache și Mișu. „Aparatul“ ăsta, 4 + 1, nu funcționează rău; dimpotrivă. Mișu însă, ca să spun așa, e lampa finală, adică e mai spre coadă. Muncеște și el, ce-i drept, dar nu se dă în lături de la o fărîmă de chiul, dacă împrejurările îi sînt favorabile. Cu șeful ne avem în relații de „vă salut, tovarășe Manoliu, ce mai faceți?“, „Bine, sănătos, așa că hai să ne vedem de treabă“. Atmosfera de muncă și de disciplină pe care a imprimat-o o savurăăm mai ales la sfîrșitul trimestrului sub formă de primă. O savurează și Mișu, dar în cantități mai mici și, pentru a salva aparențele, el susține că prea mult nu-i sănătos, întrucît „cade greu“. Nouă, de ce să mințim, ne cade bine.

Așadar, v-am făcut cunoștință cu membrii secției „Vînzări-Cumpărări“: cu șeful, cu mine, cu Virgil, cu Tache și cu Mișu. Ba nu, cu Mișu, cu Mișu Stănoiu, o să faceți cunoștință mai jos.

Cu cîteva zile în urmă, la orele șapte fără trei minute, Constantin Manoliu, care după cum ați aflat acum șase-șapte rînduri este șeful secției, a intrat în birou, ne-a spus „bună ziua, tovarăși“, și-a scos balonseidul și s-a așezat la birou. La șapte fără două minute i-am întins mina șefului. „Tovarășe Manoliu, am aflat că astăzi e ziua dumneavoastră. Vă urez mulți ani fericiți și avansare plăcută“. Au urmat Virgil, Tache și Mișu, care i-au strîns mina sârbătoritului, adăugînd la urările mele alte cîteva stocuri de ani fericiți, în total cred vreo 700 de ani, unul și unul, așa că șeful putea să trăiască fericit și fără grijă cam pînă prin 2662. Mișu i-a scuturat ambele mîini; cea dreaptă, cu care șeful semnează tabelul de prime, și cea stîngă, că vorba ceea, nu știe stînga ce face dreapta, așa că-i mai bine să știe amîndouă...

Șeful, emoționat, ne-a mulțumit în tremolo și după o clipă a adăugat: „după orele de program sînteți invitații mei, la o bere. Primiți?“

— Primim, tovarășe Manoliu, primim. Și iată secția „Vînzări-Cumpărări“ în jurul unei mese la bufet. Mai o bere blondă pentru „să trăiți, tovarășe Manoliu“, mai o bere brună pentru „să trăiți, dragii mei“, apoi o blondă și o brună pentru „să trăiască secția“, după aceea o bere rece pentru „să trăiască toată întreprinderea ca să nu facem patriotism local pe linie de secție“, și uite așa s-a statornicit o atmosferă încărcată de veselie, de bună dispoziție și de bere „Rahova“. Cel mai în formă se dovedea Mișu. Mai întîi l-a bătut pe umeri pe sârbătorit și întrucît șeful a ris, Mișu l-a sărutat pe frunte. De data asta șeful n-a mai ris și pentru ca să ridă, Mișu a prins să-l gîdile sub bărbie. Noi am rămas uluiți.

— Ce-ați rămas așa? rosti Mișu. Există și șefi negîdiloși... Este, șefule?...

Manoliu s-a ridicat încurcat:

— E timpul, cred, să plecăm.

— Nu e timpul, șefulică.

Și Mișu i-a trimis un bobîrnac între coaste. I-a ciufulit freza, apoi a încercat să-l împace sărutîndu-l pe virful nasului.

— Dar ai un nas rece, șefulică tată, ca de mort. Poftim, fac palma căuș, bagă-ți nasul înăuntru să-ți-l frec. Hai, draguțule, de ce nu vrei? Că la birou îți bagi nasul peste tot. Hai, închipuiește-ți că palma e registru și bagă-ți nasul aici.

Șeful zîmbea citric:

— Acum plecăm. Irevocabil. E tîrziu.

— Nu admit, șmecherășule. Tocmai acu’,

cînd ne-am împrietenit cum se cuvine, vrei să spargi veselie? Nu accept. Ești al nostru.

De fapt Manoliu nu mai era al nostru; nu mai era nici al lui. Era al lui Mișu. Ba o palmă prietenească peste umăr, ba una după ceafă, ba sub bărbie, începuse un fel de bîză neoficială, în care Mișu activa iar șeful primea.

— Tovarăși, plecăm! decise Manoliu.

— Ce vorbești, bre? Stai jos, Costăchiță!

Iar după o nouă încercare de evadare, Mișu adăugă:

— Bă, dacă ai hotărît să fim prieteni, atunci stai dracu’ aici, nu fă pe nebunul, că nu te prinde...

A doua zi, ca de obicei, șeful intră în birou:

— Bună ziua, tovarăși!

— Servus, șmecherilă! ciripi Mișu. Te-ai dezmeticit?...

Ne-am privit buimăciți.

— Ce mă? rise Mișu. Doar sintem între amici!... Șefulică, eu dispar pentru o oră. Pa și pusi!

— Fără „pa și pusi“, tovarășe...

— Mă rog, dispar fără pa și pusi!

La „pa“ și-a îmbrăcat paltonul iar la „pusi“ a dispărut pe ușă.

Noi ne-am văzut de treabă. Și Mișu și-a văzut de treabă, nu știu pe unde. A apărut a doua zi.

— Costăchiță, n-am mai venit ieri fiindcă am întirziat... Înțelege, șefulică?...

„Șefulică“ deveni palid:

— Uite ce, tovarășe Stănoiu...

— Fără chestii d’astea, principiale, șefule. Ce-i aia „tovarășe“, și ce-i aia „Stănoiu“?... Doar nu sintem la ședință. Spune ce ai de spus, și după ora trei sînteți invitații mei la o bere, fiindcă peste două luni și trei zile e onomastica mea...

— Nu merg la nici o bere!...

— Dar ce vrei mă, șampanie?... Ia uite, și-a luat-o în cap, șefulică... La bufet ciocnești cu noi și aici faci pe generalul?... Nu ține, meștere... La un pahar se leagă adevărata prietenie. Dacă noi am bătut cinci, cum naiba s-o mai dezlegi?

— Munca e muncă și berea e bere...!

— Eu am propus să luăm și țuică. Ar fi fost 2:1. Este?

Noi am îngălbenit. Manoliu a devenit alb ca varul. Intervine Mișu:

— Mă șefule, te-ai rupt de colectiv. Toți sînt galbeni, numai tu alb...

— Tovarășe Stănoiu, rosti Manoliu, cum interpretezi dumneata berea de ieri?...

— Uite, asta mi-a scăpat. În loc s-o interpretez, am bătut-o... Îmi fac o halbă de autocritică. Hai mă, las-o baltă! Ce mă privești ca Napoleon la Austerlitz? V-ați înțeles să mă aiuriți?...

— Tovarășe Stănoiu, bălmăgi șeful, cu o asemenea purtare nu cred că ne faci cinste...

— Fac! Fir-ar voi să fiți!... Năzdrăvanilor! Care va să zică, aici băteați!... Pe onoarea mea că fac cinste... vorba ceea, acu’, dacă ne-am împrietenit, ori că-i albă, ori că-i neagră, tot o să ne propui la primă... Măi Costăchele, măi, să știi însă că registrele nu le mai completez eu. Să le țină secretara evidența...

Și a plecat. A venit a doua zi. Dar n-a venit singur. Adică el a venit singur, Manoliu însă a venit cu directorul...

— Tovarășe Stănoiu, vorbi directorul, acum cîteva zile ați fost împreună cu șeful secției la o bere...

— „Și ăsta se infige!“ gîndi Mișu. Dar bănuiala îi pieri imediat întrucît vocea directorului deveni mai aspră.

— La bufet, nu-i așa?

— Da, l-am aniversat pe ștăbărelul nostru, scăpă Mișu.

— Pe tovarășul Constantin Manoliu adică...

— Adică...

— După cîte știu eu, berea întărește organismul.

— Întărește...

— Pe-al dumitale l-a slăbit. Nu mai poți lucra...

— Pot! Să spună șefulică... tovarășul Manoliu adică...

— Eu, continuă directorul, am fost luna trecută pe teren cu directorul general din minister. Am luat masa împreună la un restaurant.

— Mă rog, dumneavoastră sînteți director... eu nu am asemenea pretenții... Noi am lucrat la nivel de bufet...

— Și astăzi cînd mă duc la minister în audiență, nu-i spun „directorașule“ și nici „pa și pusi“, ci „tovarășe director general“...

— Nu înțeleg unde vreți să ajungeți. Dacă nu vă supărați, mai clar, mai pe înțelesul meu.

— Uite ce, tovarășe Stănoiu, dacă dumneata n-o să-ți vezi de treabă, noi o să-ți spunem mai pe înțelesul dumitale „pa și pusi“...

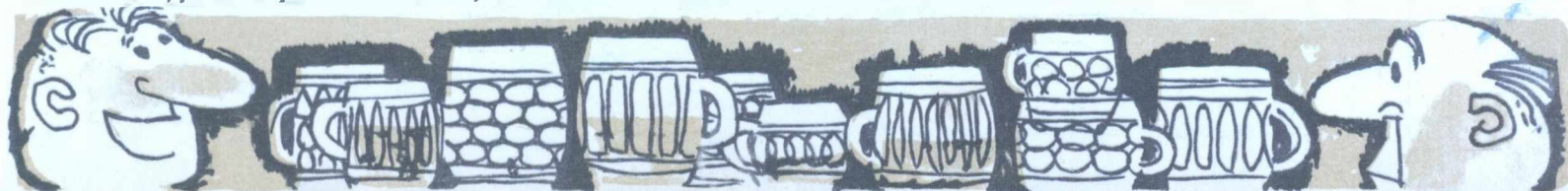
Mișu se lăsă moale pe scaun și îngînă zăpăcit: „Avea dreptate medicul cînd mi-a spus „dumneata, tovarășe Stănoiu, nu ai voie bere, c-o să-ți dea complicații!“

În drum spre casă, Mișu s-a întîlnit cu cîțiva prieteni care l-au invitat la o bere.

— Ce? Sînteți nebuni?

Și a trecut vizavi să ia un iaurt...

I. AVIAN

Trei miniaturi per

de SADI RUDEANU

ACTORUL

Ea, soția, intră în odată ducând o ceașcă cu cafea neagră aburindă. În aceeași clipă intră și actorul venind din oraș (de la teatru)

El: Bună seara!

Ea: Bună seara, dragul meu! Ei, cum a fost astă-seară? Succes?

El: (dezbrăcându-și paltonul): Da, desigur! (Se așază în fotoliu lângă măsuta pe care se află cafeaua și telefonul. Se destinde). Oooo, ce plăcut e! Dacă ai ști că tot drumul nu m-am gândit decât la această cafea care mă liniștește atât după spectacol! Nu înțeleg un lucru: toți cu care vorbesc se miră că pe mine o cafea mă liniștește! Ei susțin că-i enervează.

Ea: Dragă, depinde de organism... Bea-o, că se răcește! (iese).

El: Mulțumesc! (întinde mina spre ceașcă, dar sună telefonul. Ridică receptorul) Alo!... Da, eu. Da, mulțumesc... ați fost la spectacol?... Îmi pare bine că v-a

plăcut... Oo, dar nu numai eu... vă rog?... Da, da... Joc rolul acesta de doi ani... Mulțumesc, mulțumesc... noapte bună... (inchide. Întinde mina spre ceașcă, o apucă, dar sună telefonul. Ridică) Alo?... Da, eu!... Ooo, sunteți foarte amabilă... Mulțu-

mesc, mulțumesc... Aa, din păcate nu joc chiar în fiecare seară... îmi pare rău... poftim? Joc din nou peste trei zile... Veniți iar?... O să veniți la fiecare spectacol?... Ooo, sunteți foarte... da, mulțumesc, mulțumesc, noapte bună! (ostează; duce mina spre ceașcă, o apucă, o ridică, o apropie de gură, orea să soarbă, dar... sună telefonul) Alo?... Eu!... Chiar acum am venit... Cum? Dumneavoastră ați strigat într-una bravo? Mulțumesc, mulțumesc! Autograf? Veniți oricând la teatru și întrebați de mine... Bine, și cu fotografie... Cum? Am jucat magnific?... Mă rog, fac și eu ce pot... Bine, mulțumesc, noapte bună! (inchide. Apoi cu ochii la cafea): Se pare totuși că enervează! (apucă ceașca. O ridică încet, cu ochii la telefon. O duce încet spre gură, tot cu ochii la telefon. O apropie de buze, dă să soarbă cu ochii la telefon, dar telefonul nu sună. Și nu mai soarbe. Pune ceașca în farfuriară. Își sprijină fruntea în palmă).

EA (intră): Ce e draga, nu bei cafeaua?

EL: Nu!

EA: De ce?

EL: Îmi dau seama că sînt în declin! N-am avut succes!

EA: Cum n-ai avut succes?

EL: Păi tu nu vezi? În seara aceasta numai trei telefoane! Nici măcar patru, ca aseară! Ia-o, te rog! (ea ridică ceașca și se îndepărtează. Dar în clipa aceasta sună telefonul).

EL (victorios): Adă cafeaua înapoi! Patru! (ridică receptorul) Alo! (pune receptorul în furcă). Ia-o de-aici! Greșeală!

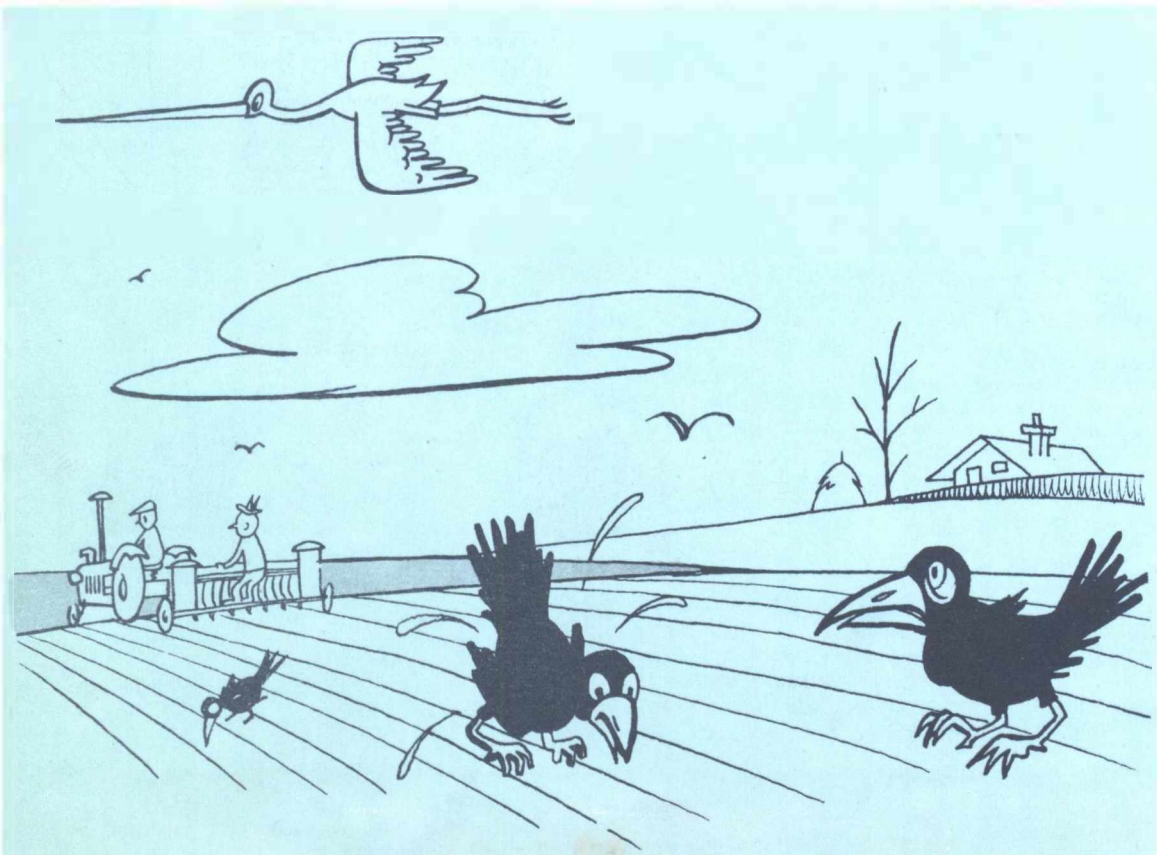
UMORISTUL

EA stă în fotoliu și citește o carte. El, la birou, cu spatele la ea, scrie chinuit. Pe birou, scrumiera cu zeci de mucuri. În sfîrșit, el a terminat. Recitește cu zîmbetul pe buze, apoi se îndreaptă spre ea și-i întinde hirtia.

EA lasă cartea în poală. Citește. Apoi ridică spre el o figură acră, care spune: C-e-i asta, dragă? El ia din nou hirtia, o citește, oftează, o rupe și se așază iar la birou. Scrie. Ea citește. În sfîrșit, el a terminat. Îi dă ei hirtia și se re-așază la birou, cu spatele la ea și cu capul în pumni. Eacitește hirtia, face aceeași figură acră, nu-i spune nimic, îl privește

Desen de PALL

CIOARA: - Of, dacă am avea și noi un cioc ca barza aia...

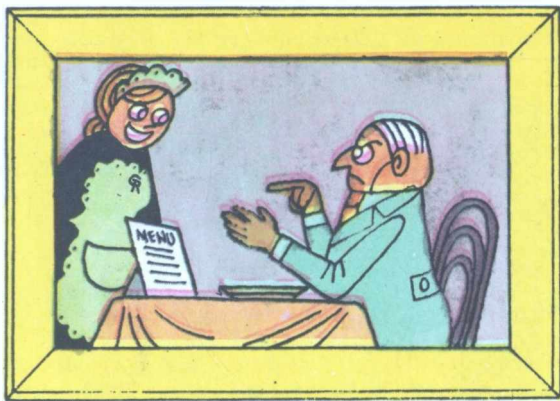
Respectarea strictă a regulilor agrotehnice cu privire la adîncimea arăturii asigură o bună însămînțare

*Et-cetera e un cuvînt
Cum alte mii de vorbe sînt.
Din fișa lui de la dosar
Aflăm că-i foarte popular
Și că un străbunic latin
Ni l-a lăsat, cu drept deplin,
Cu multe veacuri înainte
În moștenirea de cuvinte.
De-atunci noi, gureși succesori,
Îl folosim adeseaori
Și cu, și fără socoteală,
Ca vitamină lexicală,
Ca o pilulă între fraze
Pentru diverse ipostaze:
Un leac verbal ce se socoate
Bun la nimic și bun la toate!
Da, asta e et-cetera!*

*Cînd vrei să spui pe limba ta
Cuiva, ceva, cîndva, cumva,
Ceva care-i, mă rog, ceva
Ce nu prea știi nici dumneata,
Sau dacă știi să spui, n-ai vrea
Atunci te fofilezi așa:
Nu spui nici nu, nu spui nici da
Spui două-trei cuvinte-abea
Și treci pe urmă iute la...
...et-cetera, et-cetera!*

*Se-ntimplă, unul, la ședință,
Promite din obișnuință
Ce-a mai promis un an întreg.
Repetă-aceeași frază iarăși:
„Tovarăși, m-angajez, tovarăși,
Să dreg, să fac; să fac, să dreg”.
Dar de-l întrebă concret ceva,
Urmează un... et-cetera!*

*Sau se întimplă cîte-odată,
Cînd îndrăgești nespun o fată,
Vrei să-i vorbești numai decît.*

EL: H m!
Da!... (o privește atent) Ești bună o clipă! Șorțul!

EA: (se apropie. El arată cu degetul).

EL: Ce-i pata asta?

EA: Monograma!

EL: H m. Mersi...

EA: Și ce-ați dori la felul doi?

EL: O listă,

CÎND OSPĂTARUL E ȘI EL CLIENT

În scenă o masă frumos pusă. Fața de masă, alb imaculat. El intră, se așază la masă. Ia cuțitul pregătindu-se să ciocănească în pahar, dar apare ospătărița. El, indispus, lasă cuțitul jos. Ea se oprește în fața lui, întrebătoare.

EL: Condică de reclamații aveți?

EA (o ia de sub braț și i-o pune pe masă): Da! Altceva ce mai serviți?

EL: Un moment! (studiază fața de masă. O întoarce, o privește în zare, nimic. E curată). Da, hm...

EA: Altceva?

EL: O clipă, te rog! (studiază tacimurile. Le duce pe rînd aproape de ochi. Nimic. Totul curat. Apoi ia farfuriile. Le șterge cu un deget. Privește degetul. Oflcăză. E curat. Apoi ridică paharul și-l privește în zare. Exclamă radios): Ah! E murdar!

EA: Nu. E desen! Priviți: cristal. Floricele!

te rog!

EA: Poftiți! (ii dă lista).

EL: Vin?

EA: Este!

EL: La gheață?

EA: Este!

EL (deschide lista; citește): Aveți tot ce scrie aici?

EA: Da!

EL: Nu s-a terminat nimic?

EA: Nimic!...

EL (bate cu degetele în masă; nervos. Apoi se ridică și, profesional, scutură cu șervetul fața de masă. Dar își dă seama și-l repune pe masă. Pleacă.)

EA: Plecați la alt restaurant?

EL: Da!

EA: Nu vă supărați, dar de ce luați masa la alt restaurant? Mai bine ca la noi nu veți mânca în nici un restaurant!

EL: Eu nu caut un restaurant ca să mîncîc! Eu caut un restaurant ca să mă răzbum!

Pe urmă, fără să-și dea seama, își pune șervetelul pe braț și iese demn, spunînd:

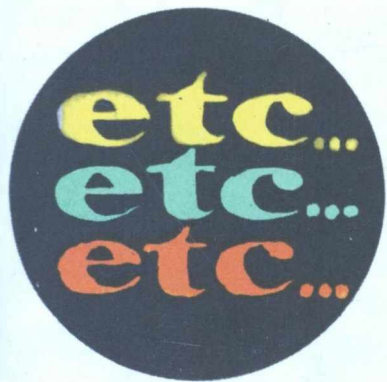
Liber la trei!

Ilustrații de A. PAVEN

AUTO-CRITIC

Desen de A. LUCACI

La tablă tace don-juanul.
De-o oră n-a articulat
Nici da, nici nu, ci doar „ă...t...“
Și „etică“... și „etică“!

Se-ntimplă și la scris, se pare,
Cînd uneori faci o lucrare,
Te mai inspiri de undeva.
Dar treaba, ca să meargă bine,
Mai pui ceva și de la tine.
Transcrii discret ce-ți trebuia
Și-apoi presari pe ici-colea:
Et-cetera...et-cetera!

Se mai întimplă și pe-acasă
Că e nevasta cam nervoasă,
Cînd noaptea vîi pe la vre-o
trei.

Îi spui că ai avut ședințe,
Discuții, planuri, conferințe...
Cum ea nu crede de-obbice,
Răspunde-n ironie: „M'da,
Ședințe și...et-cetera!“

Da, asta e et-cetera!
Într-un cuvînt, e „cineva“!
E alimentul necesar
La prînzul din vocabular:
Opt litere care compun
În graiul tău un mic dejun!
„Et-cetera“ e o...e un...
E, cum să zic?... și cum să
spun?

Aș mai putea să-nșir aici
Exemple mari, exemple mici,
Dar cum n-aș vrea să mă repet
Ca un refren, ca un cuplet,
În loc de-a mai enumera,
Vă spun și eu...et-cetera!

I. BERG

Intreprinderea „Producția“ din Suceava a livrat comerțului material de balonseide în culori spălcite, cu pete.

Desen de V. CRIVĂȚ

— Mare noroc ai avut, meștere; abia am găsit un loc curat pe care să aplic ștampilă!

Dar cînd o vezi în prima seară,
Îi spui doar: „Ce frumos

e-afară!“

Căci și s-a pus un nod în gît.
„Da, e frumos — răspunde ea —
Frumos și...și...et-cetera!“

Post-scriptum: A nu se uita
Că-i prima întîlnire-abea!

Se-ntimplă-n cronică stagiunii
Să fie amintiți doar unii
Dintre actorii ce-au jucat.
Și de-l întrebi pe cronicar
De ce-s omiși alții-n ziar,
Îți va răspunde supărat:
Ba-s pomeniți și ei. Sînt la...
...et-cetera, et-cetera!

Se-ntimplă la examinare,
Dar nu din simplă întîmplare,
Să cadă cite-un candidat.
Limbute pe bulevard tot anul,

Simfonia a treia pedagogică

de CONST. OTTESCU

Prima parte:

Elevul scos cu greu din inerție
Minat după vacanță către școală,
Și-a început didactica școlară
Luind un 3 și-un 4 la chimie.

Nemulțumindu-se doar cu-atât
Tot lento... a adăugat apoi
La notele-obținute și un 2
Scris roșu pe-un extemporal, încit...

A 2-a parte:

... Allegro, respectivul diriginte
Îi face o morală grăitoare
Și-i spune pentru ziua următoare
Să vină prevăzut și cu părinte.

Băiatul, cu legitimă sfială,
Strins în corsetul gravei situații,
Își cheamă tatăl, fără explicații...
Dar tatăl... nici nu trece pe la școală.

A 3-a parte:

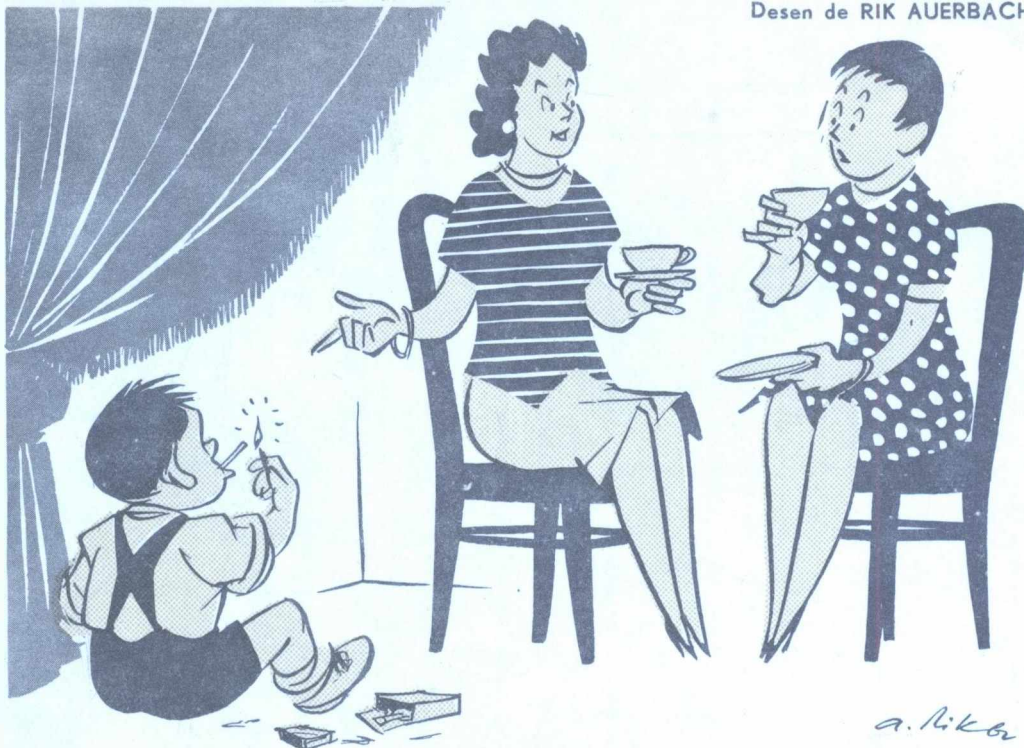
Aceasta însă-ncepe să denote
Cum că elevul, largo susținut,
Reia motivul de la început
Cu bine înțeles aceleași note.

Consider personal c-așa un tată
Își merită odrasla-n mod fatal
Și anul se apropie de final
Dar simfonia nu e terminată.

Coda:

Aici urmează-n ultimele zile
Un tempo „marcia” și-apoi o „fugă”
În care tații umblă după „pile”
Și mamele jelesc pe ton de rugă.

Degeaba cîntă-n cor „odrasla-mi scap-o”,
Ce poate dirijorul pedagog
Cînd partiturile de catalog
Comandă conform notelor „d-a capo...”?

a. Rik

— Cu copiii trebuie să fii foarte sever! Dacă depășește 10 țigări pe zi, nu capătă desert...

Epigrame

Primăvara chefliului

Tineri cu buchete mari
Azi le-ntimpină pe fete...
El vrea altfel de buchete:
De Fetească sau... Cotnari!

Unei suportere gălăgioase

Nu-i plămădită dintr-un val,
Iar grația nu-i ține trenă...
Totuși prin șuier și scandal,
Ea tot aduce a... sirenă!.

La înmormintarea unui superstițios

În față-i, calea i-a tăiat,
Vai, un motan îndoliat...

E pentru prima oară-acum
Cînd nu s-a mai întors din drum!

S. Horoveanu

Unui zgircit care bea pe socoteala
altora

Cînd îl inviți la un pahar,
se bucură, primind pe loc;
însă atît e de avar,
că nici măcar nu dă... „Noroc!”

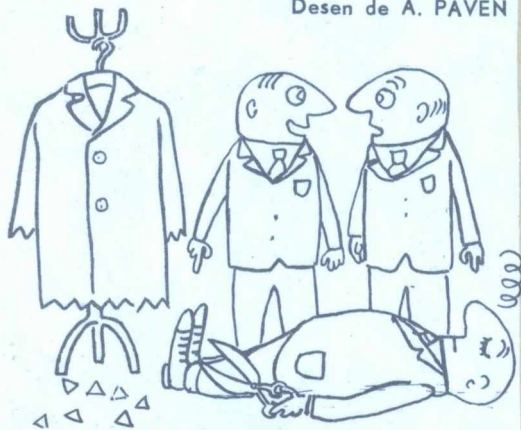
Unui chiulangiu

Eu nu pricep de ce din nou
își ia concediul anual,
de vreme ce și la birou,
e ca și cînd e la... Predeal.

Mireea Codrescu

PĂCĂLELI,

Desen de A. PAVEN

— Dar ce-a pălît?
— A aflat că-i paltonul directorului.

Desen de FRED GHENĂDESCU

— Vin fain, tragi un gît? — Te-ai ars: e cerneală! — Păcăleală... de 1 aprilie!

Cursa de fond

P A S T E L
Î N
P E N I Ţ A

Nu de multă vreme, s-a încheiat cursa automobilistică de fond a regiunii Argeş, care a fost câştigată de directorul uzinei de sodă Govora, Drăcea Eremia, pe locul doi situându-se inginerul-şef al aceleiaşi uzine, Niţescu Gheorghe. Cu acest prilej, reporterul nostru s-a deplasat la Govora unde a luat un interviu fericiţilor câştigători. Dăm mai jos stenograma interviului.

REPORTERUL: To varăşe Drăcea, ne era complet necunoscut faptul că practicaţi acest sport cu automobilul! Îl practicaţi de mult?

DRĂCEA: De mic copil îmi plăcea să mă plimb cu maşina!

REPORTERUL: Avea tata maşină?

DRĂCEA: Nu... De unde era să aibă tatăl pe atunci maşină?

REPORTERUL: Atunci probabil că are acum tatăl...

DRĂCEA: Nu, n-are...

REPORTERUL: Atunci a cui e maşina?

DRĂCEA: A fabricii...

REPORTERUL: Desigur, tatăl a plătit numai benzina...

DRĂCEA: Nuuu...

REPORTERUL: Dar cine?

DRĂCEA: Fabrica...

REPORTERUL: Da... Foarte interesant... Sinteţi un fiu cumsecade. L-aţi scutit pe tatăl de orice cheltuială... Şi mi se pare că aţi călătorit cu maşina şi în afara regiunii...

DRĂCEA: Da, că e frumos să cunoşti toate regiunile ţării, sint minunate...

REPORTERUL: Nu vă supăraţi... trenul... ca să zic aşa, trenul nu mai trece prin regiune? Sau autobuzele I.R.T.A. nu au staţie în Govora?

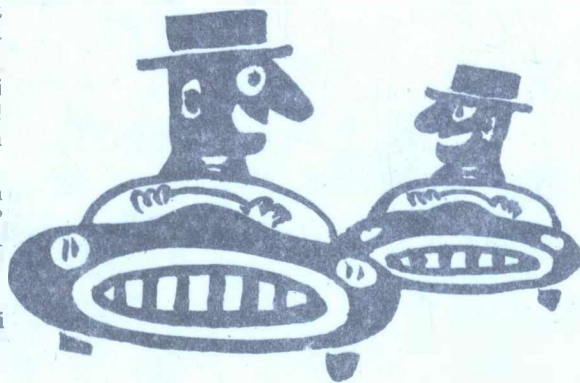
DRĂCEA: Ba da, însă având maşină proprie...

REPORTERUL: Proprie? DRĂCEA: Mă rog, a fabricii, dar eu fiind director, deci tot al fabricii, de ce să nu-mi fac o plăcere? Nu?

REPORTERUL: Nu... adică mă rog... Aş vrea să-mi spuneţi: în ce scop aţi parcurs distanţa specificată de cronometrori?

DRĂCEA: În scopuri personale...

REPORTERUL: Dar câţi kilometri aţi parcurs dv. în aceste scopuri?

DRĂCEA: 4077 kilometri! De aceea am şi ocupat locul întâi pe regiune!...

REPORTERUL: Care va să zică, 4077 kilometri. Formidabil! Aş spune că intrucit mulţi din aceşti kilometri i-aţi fi putut parcurge şi cu un autobuz, dv. aţi preferat un autoabuz!...

DRĂCEA: Autoabuz? N-am auzit despre un astfel de vehicul...

REPORTERUL: E uimitor, că doar dv. l-aţi inventat! Autoabuzul e tocmai ceea ce aţi făcut dv. cu maşina uzinei. În orice caz, sinteţi inventatorul unui nou autovehicul şi al unui nou sport!...

DRĂCEA: Drept să-ţi spun n-am crezut niciodată că voi

ajunge atât de celebru! Dar aşa e, nu ştii niciodată de unde sare iepurele!...

REPORTERUL: Sare, sare, zău că sare! Iepurele sare de îndată ce se sare cu autoabuzul peste cal!... Se pare însă că aţi fost doi concurenţi în această cursă...

DRĂCEA: Da, a fost şi inginerul-şef al uzinei, Niţescu Gheorghe!... Dar el n-a atins decât 1151 km în afara regiunii!

REPORTERUL: Tot cu mijloacele de transport ale uzinei?

DRĂCEA: Tot!

REPORTERUL: Deci tot cu autoabuzul! Care va să zică, 4077 cu 1151, total sport 5228 kilometri, nu cu maşina lui tăticu, ci cu maşina fabricii!... E un record cum n-am mai avut, cum n-o să mai avem şi cum nici n-avem nevoie!...

A urmat apoi decernarea premiilor. Intrucit directorul Drăcea Eremia a mai practicat în uzină şi alte „sporturi” considerate „sub centură” i s-a decernat cupa „Desărcinat din funcţie”, iar inginerul-şef a primit placheta: „Mustrare cu ultim avertisment”, asta pentru că a ocupat locul doi şi pentru a şti şi pe viitor ce are de făcut pe locul de inginer-şef.

În ce-l priveşte pe Drăcea Eremia, dumnealui a luat-o din... locul unu. Şi se spune că pe jos.

S. R.

*Iarna a plecat în tihnă
În concediu de odihnă,
Ca pe somn să se aştearnă
Vorba ceea, pin' la iarnă.*

*Primăvara cea ghiduşă
Cu figura de păpuşă,
Sveltă ca o crizantemă
I-a luat locul în schemă.*

*Şi sosită pe aici,
Punctuală la servici,
Îşi depune-o semnătură
Din seminţe pe-arătură.*

*Iar cu mina ei uşoară
Peste parcuri lin presară
Pânseluţe şi petunii,
Să le rupă cite unii.*

*Aşezate-n linie dreaptă
Băncile pe-alei aşteaptă
Pe acei care cu lama
Îşi crestează monograma.*

*Rîndurile călătoare
Se întorc de peste zare;
Un motan lacom ingină:
„N-o să mai măninc smintină!”*

*Îţi zimbesc după vitrine
Transpirate manechine,
Că-s uitate pasămite
În paltoane imblănite.*

*Puişorul de găină
Dînd de-un ou încet suspină
Privind coaja ca de nea:
„Asta este burza mea!”*

V. D. POPA

DISTIHURI

Unui vinător

*El ocheste foarte bine
Iepurii din... magazine.*

Epitaf unui umorist

*S-au dus şi cei ce l-au citit:
de-atîta ris s-au... prăpădit.*

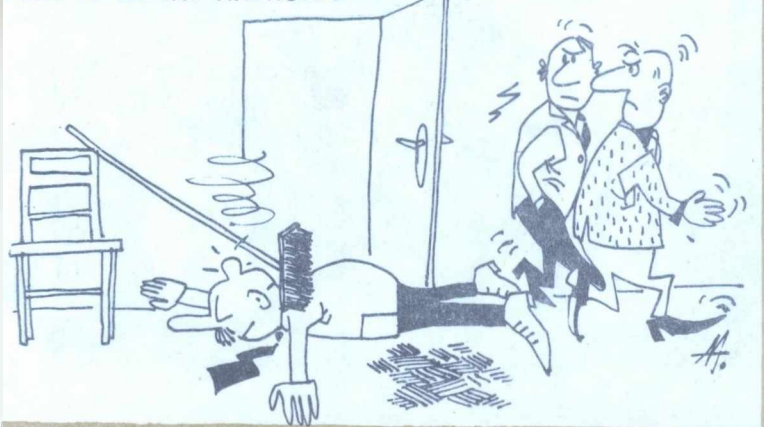
Epitaf unui palavragiu

*Moartea i-a tăiat avîntul:
Astăzi tace... ca pămîntul.*

M. C.

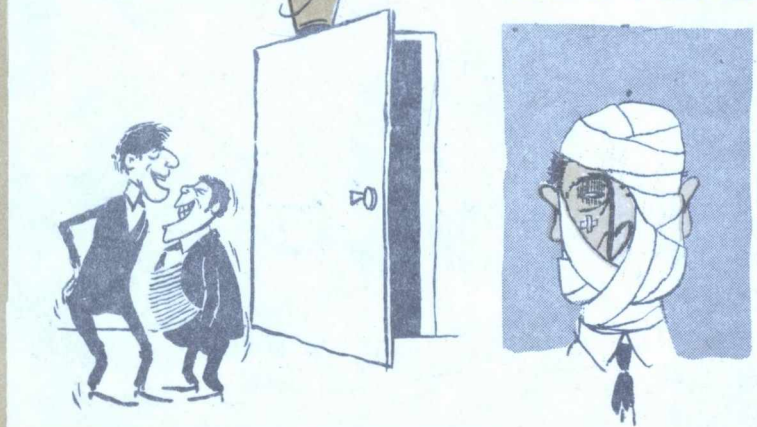
N U G L U M Ă

Desen de ADRIAN ANDRONIC

— Ți-am spus eu că șeful e „încuiat”. Privește: nici nu știe să aprecieze o glumă!!!

Desen de N. CLAUDIU

— Când intră pe ușă îi facem o figură...

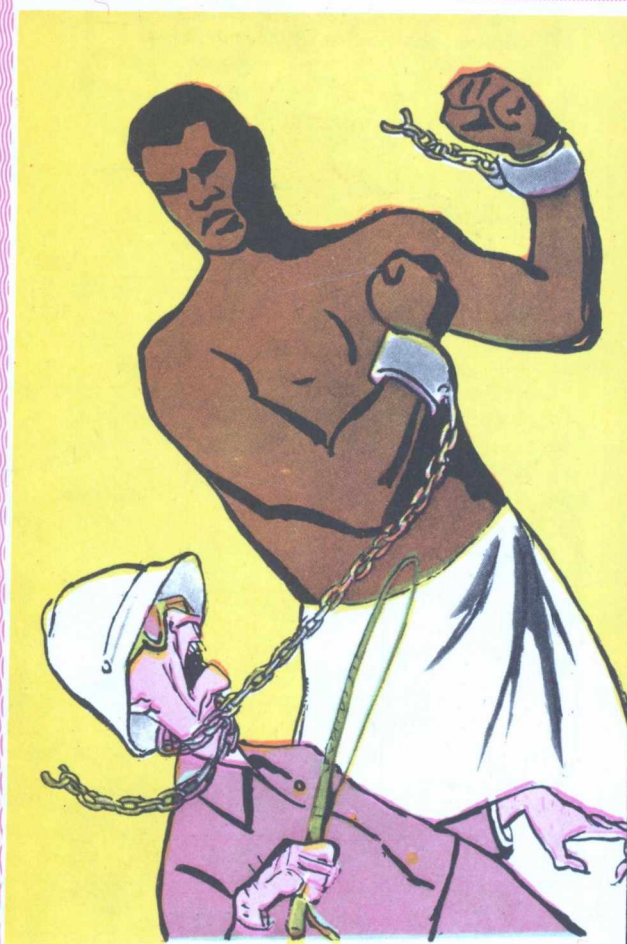
Și i-au „făcut” figuraaa..!

DIN VOLUMUL DE CARICATURI
"JOCUL CU FOCUL"
 de KUKRINIJSI

Anumite capete infierbintate de la Washington și Bonn ar fi dispuse să dezlănțuie un război atomic

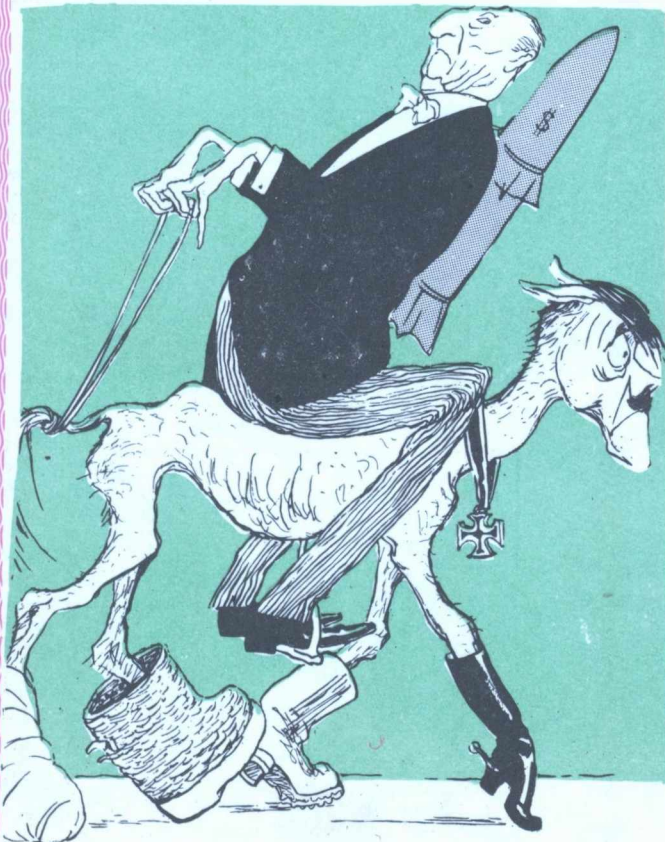
Proiect pentru folosirea rațională a capetelor fierbinți

POPOARELE AFRICII ȘI COLONIALISMUL

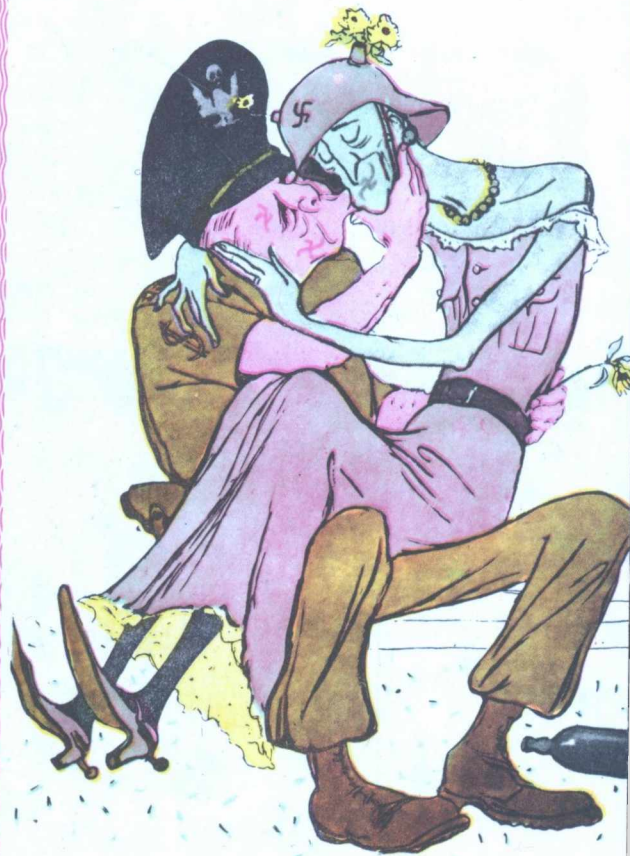
„Adenauer n-a tras concluziile din lecția pe care au primu-o fasciștii germani și pășește pe drumul lor“

(Din raportul tovarășului N. S. Hrușciov la Sesiunea Sovietului Suprem al U.R.S.S.)

DRUMUL LUI ADENAUER

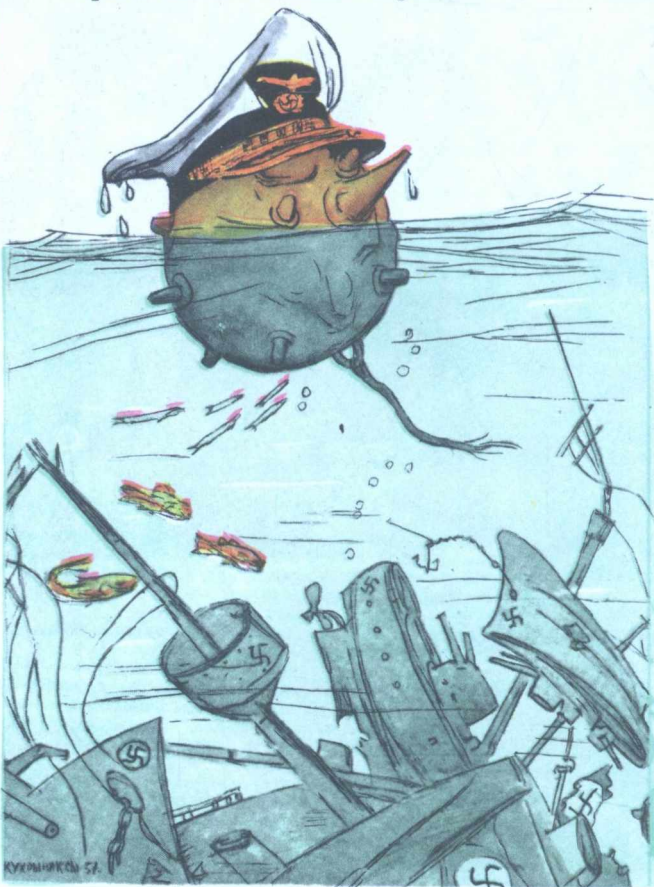
Ocupația Berlinului Occidental durează de 14 ani.

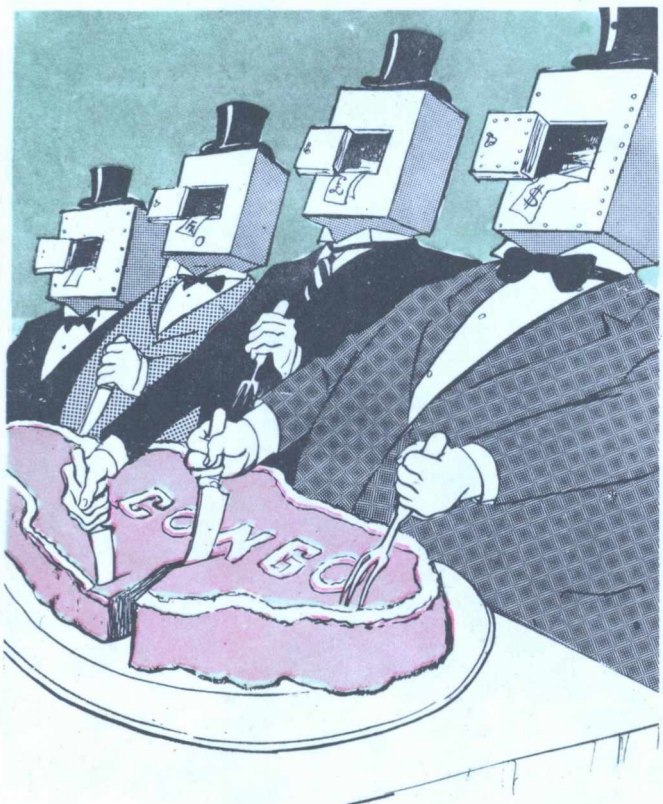
VIRSTA DRAGOSTEI

Игра с огнём
 КАРИКАТУРЫ КУКРИНИКСЫ

Fostul amiral hitlerist Doenitz a apărut din nou la orizontul politic

A ieși la suprafață...

APETIT COLONIAL

OMUL VRAIȘTE

Omul-vraiște este o ființă care la prima vedere pare inofensiv. Vorbește, lucrează și se comportă exact ca toți ceilalți, până în momentul cind își aduce aminte de ceva, pentru care se plesnește cu palma peste frunte:

- Cheile!
- Ce-i cu ele?
- Nu știu unde sint.
- Or fi prin buzunare.

În momentul următor, omul-vraiște nu mai vorbește, nu mai lucrează și nu se mai comportă exact ca toți ceilalți. Se comportă exact ca unul care vrea să cîștige premiul întii la jocul de societate intitulat „hai să vedem cine golește buzunarele mai repede!” Cu viteză de scamator versat, el scoate la iveală batiste mototolite, diferite cotoare de la bilete de teatru, maldăre de bilete de tramvai, tichete de cale ferată, două pile mici, mai multe cutii de chibrituri, o sfoară, un cui pentru agățat tablouri, un capac de la stilou („drace, dar stiloul unde o fi?”), o bucată de săpun „Cheia”, un șbler, o pastă de dinți.

- Aoleu!
- Ce-i?
- Asta nu trebuia s-o pun în buzunar.
- Nu-i nimic.
- Ba e, pentru că, dacă am luat-o eu, nevastă-mea n-a avut cu ce să se spele pe dinți.
- Păi, atunci de ce ai luat-o?
- Din viteză.

Viteza este cea care-l caracterizează pe omul-vraiște. Cu iușeala fulgerului, toate care au fost scoase din buzunare se înghesuie la loc, după ce în prealabil omul-vraiște a pus mîna pe cheile căutate, declarînd spiritual și cu vădit subînțeles:

- Nimic nu se pierde, totul se găsește.

Că totul se găsește, e exagerat spus, pentru că timpul pierdut nu-l mai găsești, lucru despre care omul-vraiște niciodată nu-și dă seama. El va folosi numaidecît cheile ca să deschidă dulapul de scule, în care se găsește un micrometru, un calibru, sau altă sculă necesară în acea clipă.

Momentul deschiderii dulapului, este de-a dreptul senzațional. Ceea ce se adună în buzunarele vraiște nu reprezintă decît o părțică infimă din ceea ce se îngrămădește în dulapul vraiște. Cîteva obiecte țînesc singure dinăuntru, rostogolindu-se pe podea. Fără să se sinchisească de ele, omul-vraiște se aruncă în dulap cu capul înainte. Căutarea începe febrilă. Dincînd în cînd, răsună dintre rafturi un glas, ca și cum ar vorbi dulapul însuși:

- Asta-i unghetoarea pe care am căutat-o luna trecută!

Sau:

- Uite cleștele pe care nu-l găseam alaltăieri.

Sau:

- A ce miroase aici? Na, că am uitat de astă-toamnă un ciorchine de struguri în dulap!

Strugurele datînd de astă-toamnă evocă nostalgie. Nostalgia mustului înspumat, nostalgia pastramei de oaie cu mămăliguță, nostalgia plimbărilor la șosea pe saltea de frunze uscate. Numai

nostalgia minuterelor care zboară și nostalgia lucrărilor întrerupte din cauză că omul nu-și găsește micrometrul n-o evocă deocamdată nimeni. După un timp, capul transpirat și dezolat părăsește ascunzătoarea dintre rafturi, aruncînd o privire plină de bănuială spre cei din jur:

- Care mi-ai luat micrometrul?

O tăcere evlavioasă echivalează cu un răspuns nu tocmai promițător. Oftînd, omul-vraiște abandonează și această ultimă cale de cercetare, prezentîndu-se rugător și dezarmat în fața dumatăle, ca în fața celui mai bun, mai apropiat și mai devotat dintre prieteni:

- Împrumută-mi puțin micrometrul tău!

I-l împrumută, rugîndu-l pîrintește să aibă grijă de acest instrument unic și necesar, ceea ce el își făgăduiește și chiar se ține de cuvînt, avînd grijă ca, după ce a terminat să pună cu grijă micrometrul tău în dulapul lui. Iar cînd i-l ceri, îți oferă cheia dulapului cu indicația părintească:

- Dacă nu te superi, ia-l de acolo.

Dacă ești naiv, încerci să-l iei. În momentul următor capul tău plonjează spre dulapul lui, convingîndu-se treptat că identificarea micrometrului în asemenea dulap este o operație la fel de dificilă, ca identificarea acului într-o cantitate oarecare de fin. Atunci omul-vraiște exclamă mirat:

— Ce faci, dragă, acolo, nici să cauți nu ești în stare? — și rezolvă numaidecît problema oferindu-ți un micrometru pe care l-a obținut la momentul de la altcineva sub forma de împrumut. Iar dacă acel altcineva are nevoie la rîndul lui împrumută și pentru dînsul unul. În felul acesta, se înghetează o rețea bine organizată de împrumuturi de la unul la altul, dirijată cu multă pricepere de omul nostru, care, în afară de faptul că se pricepe să încurce în chip magistral propriile lui obiecte, reușește să încurce cu destulă pricepere și obiectele tuturor aceluia care i le încredințează sub o formă oarecare. În scurt timp, nimeni nu mai are asupra lui obiectele sale. Fiecare le are pe ale altuia și nimeni nu poate folosi un instrument sau o sculă, fără ca mai întii să obțină repartiția dirijorului general, care între timp își vede de treabă tacticos bombănînd că timpul s-a scurs atît de repede și că nu-și poate explica de ce lucrările i-au rămas atît de mult în urmă.

Cînd, spre prînz, se duce spre dulap să caute sandvișul, bineînțeles, nu-l găsește, dar spre surpriza generală capul lui ascuns în dulap, poate fi auzit exclamînd:

- Ia uite, micrometrul meu era aici!

Cu aceasta, aventura micrometrului a luat sfîrșit iar în minutul următor, la omul nostru poate să vină și cel mai teribil control, pentru că micrometrul este la locul lui.

În schimb la toți ceilalți dulapurile sint vraiște!

VICTOR PIȚIGOI

N U M A I

V R E A U

S Ă F I U

G E N I A L

La vîrsta mea — am aproape 50 de ani — am devenit copil precoce. Am multe necazuri din cauza precocității mele. Mi s-a dat muștrare scrisă cu avertisment la serviciu și un doctor care m-a examinat mi-a spus că am astenie. Cred și eu! Auzi ce să mi se întîmple mie, aproape de bătrînețe! Mie, contabil expert, om fără vicii, căsătorit de 25 de ani, apreciat și stimat pînă mai ieri la serviciu și în cartier!

Să devin dintr-odată copil precoce! Asta e prea mult! Nu mai pot suporta. În primul rînd că din cauza emoțiilor prin care trec m-am îmbolnăvit de inimă, așa încît nu cred să mai trăiesc pînă la 80—90 de ani ca să mă maturizez.

M-am săturat. Să mai fie și alții părinți precoci, fiindcă mie mi s-a făcut lehamite de atîta precocitate cîtă îndur de o jumătate de an și mai bine. Am să mă duc să le explic șefilor mei totul și să le promit solemn că altă dată nu mai fac. Au avut perfectă dreptate. O dată am fost surprins de directorul general pictînd la șevalet în timpul orelor de producție. Altă dată mi-a cerut actele contabile de semnat și i-am adus cîteva peisaje! Pe directorul general adjunct l-am salutat de două ori cu „maestre“, iar directorului contabilității i-am promis să-i fac caricatura. Toată lumea se uita curios la mine cînd începeam să explic că am devenit precoce.

Și numai profesoara e de vină. Dacă n-ar fi fost ea și directorul școlii elementare numărul... dar ce importanță are numărul? Fapt este că dacă nu erau ei, aș fi și azi omul ordonat și așezat de acum o jumătate de an. Toate nenorocirile mi se trag de la ei și de la faptul că Pufu — fiul meu care are 8 ani — nu știe să deseneze. Altminteri e silitor: are 10 la toate materiile. Se putea să-și strice mediile din cauza desenului? Nu se putea. Așa că i-am făcut eu o lucrare pentru acasă: un peisaj industrial. Profesoara s-a en-

— Ce interpretează cîntărețul aceasta?
— „CABOTINA“ lui Figaro!!

tuziasmat: cum poate un copil de 8 ani să deseneze așa de bine? A doua zi i-a dat să lucreze patru peisaje. A treia zi i-a dat opt. L-a prezentat pe Pufu directorului școlii: un copil genial. După o lună mi-a atras atenția — adică lui Pufu — că nu mai progrez. Am făcut cunoștința unui pictor și l-am rugat să mă ajute. Țăla m-a încurajat, cîcă a mai fost unul Gauguin mi se pare, care s-a apucat tot la vîrsta mea de pictură și a ajuns mare. Pînă una-alta, eu am ajuns astenic.

Zilele astea trebuie să mă apuc de frescă. Profesoara a hotărît că după asta trebuie să trec — adică Pufu — și la sculptură.

Dar s-a terminat! Îmi iau concediu pentru surmenaj și plec undeva.

Pe Pufu îl mut la altă școală. Am și găsit-o. Fac schimb de locuință și, dacă n-o să am curajul să spun totul la serviciu, mă transfer.

Un părinte disperat
p. conf. FLORIN PETRESCU

4 - O P E N T R U

Să vedeți blocul în care locuiesc! Oraș, nu bloc! 156 apartamente, 156 familii, vreo 156 de neveste, soți cam tot atîția, că nu există divorțuri în blocul nostru, și restul copii.

În acest bloc de pe strada A.I. Cuza nr.17-21 din Craiova am primit locuință și eu. Cîteva zile mai tîrziu, ieșind pe culoar, cu intenția să duc la spălătorie blocului un maldăr de rufe, aud o discuție între doi copii:

— Lonele, încotro?
— La spălătorie să iau franzelă. Dar tu?
— La uscătorie, că azi administratorul are ore de birou. Și m-a trimis tăticu după chitanță. El n-are vreme.
— De ce?
— E la spălătorie cu „M.Z.“-ul. Repară carburatorul.
— Tăticul meu tot la spălătorie cu „Jawa“. S-au ancrasat bujiile și profită de ocazie că și nea Stan e cu „Simson“-ul acolo și o să-l ajute...
Copiii!... Fac haz din te miri ce. Să cumpere pline la spălătorie, să discute cu administratorul la

uscătoriei! Cobor scările, purtînd pe umeri balotul cu rufe și intru în spălătorie. Mă întîmpină, veselă, o tinăra necunoscută:

— Ești locatar nou aici în bloc?
— Nou. Frumoasă spălătorie. Curată. Rafturi pentru rufe.
— Nu-s pentru rufe.
— Mă rog, fiecare le folosește cum crede, fac eu.
— Trebuie să aștepti cîteva minute. Dumneata preferi, pesemne, numai albe...
— Da, zic, cu negre nu poți merge la serviciu.
— Cred și eu. Pe urmă spun-neți că nevestele sînt vinovate. Că n-au grijă de voi... și că fac economie pe spinarea voastră.
— Să-ți spun drept, tovarășă, mie nici cele negre nu-mi displac. Chestie de obișnuință.
— Ești un om înțelegător, zice ea. Ferice de nevasta dumitale. Soțul meu nu admite nici măcar intermediară. Numai albă. În fiecare zi, alta...
— Transpiră, probabil.
— Eu transpir, că eu le-aduc... El numai cît o taie...
— De la clor...

— Nu, că ține regim. Nu-i dau cu sare. Îi dau numai de graham.

— Mai cu gust sînt cele cu modele.

— Te referi la japoneze sau la împletituri? Cu nucă ai încercat?

— Nu, zic, cu apă și săpun...
— Cu apă și săpun? Glumești. Cu apă și făină; și vanilie. Îi dai o aromă...

— M-a prins într-o zi soția cu o aromă de „Velour“ și nu mai în-
treba... mi-a rupt-o în bucăți...

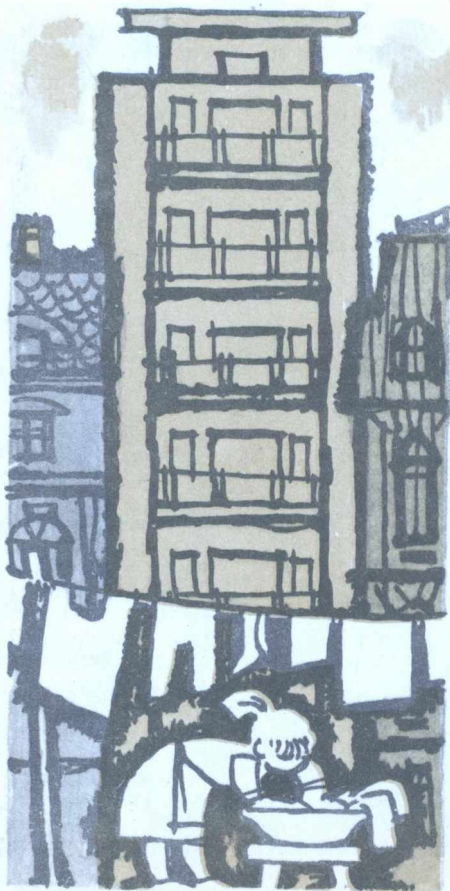
— Nu-i nimic, ai fi putut face pesmeți...

— Pesmeți m-a făcut pe mine... și acum te rog să-mi permiți să spăl...

— Ce să speli?
— Rufe.

— Ce rufe, tovarășe? Aici e centru de pîne...

— Ce vorbești? Aici e spălătorie! Uite colo instalația...
— Păi, de ce te uiți acolo... uite aici... coșurile. Uite, ne-
sosește pînea... A fost spălătorie, acum e centru de pîne.
— Da? fac eu, spălîndu-mă pe mîini ca Pilat din Pont. Scuză-mă,

Vasilică

De-l întrebi pe Vasilică
Ce-i căminul, la adică,
(Este vorba, natural,
De căminul cultural!)

Îți răspunde la iușeală
Că-i o sală
Ideală
Unde seara, cite-o dată,
Mergi c-o fată
La serată,
Unde alteori (mai des)
El e primul ce-și dă ghes
Ca să între și să vadă
Un film nou sau o brigadă,
Unde chiar
(Ceva mai rar!)

Cum aude-un lăutar,
El apare minte-năș
În ținută de nuntaș...
Cam aceasta, cum vă spui,
E „activitatea” lui
Că artist să fie, cică,
N-are vreme Vasilică,
Iar de-l iei mai insistent
Cică n-are nici talent.

.....
Dar de-o vreme, ne-ncetat,
Vasilică-i supărat
Că-n timp ce bătea chindia
A-ntrebat-o pe Măria
Unde poate s-o mai vadă?
— Măine seară... la brigadă...
Drept că-i dispoziție
Ca, la repetiție,
Să stea-n sală doar cei care
Stau pe scenă la serbare,
Dar de vrei să fii cu mine
... E un rol și pentru tine!

La această „prelucrare”
Vasilică-ndută sare:
— N-am să viu, așa să știil
Ce, nu mai găsesc Mării?

Și pe loc, bătu-l-ar vina,
A dansat-o pe Mălina
Dar cînd prinse să-i șoptească
Unde s-o mai întâlnească,
I-a răspuns și ea, sprinșară:
— Păi... la piesă, măine seară!
Drept că-n timp ce-om repeta,
N-ai în sală ce căta,
Însă dacă vrei să-nveți,
... Mai sînt roluri de băieții!

Și te-atuncea, uite-așa,
Orice fată întreba,
Toate-l măsurau nițel
Și îi răspundeau la fel
Însă-nvinețit de ciudă,
Vasilică nici s-audă!

Acum calcă apăsat
Parcă și mai încrunțat
Însă știți de ce e trist?
Azi, cînd vrea să fie-artist,
Nu mai poate,
Din păcate,
Fiindcă rolurile-s date...

Și cum calcă pe potică,
Hotărăște Vasilică:
— Chiar acum mă-ntorc și cer
Să-mi dea rolul de... sufler!

S. TUZLEANU

N I M E N I !

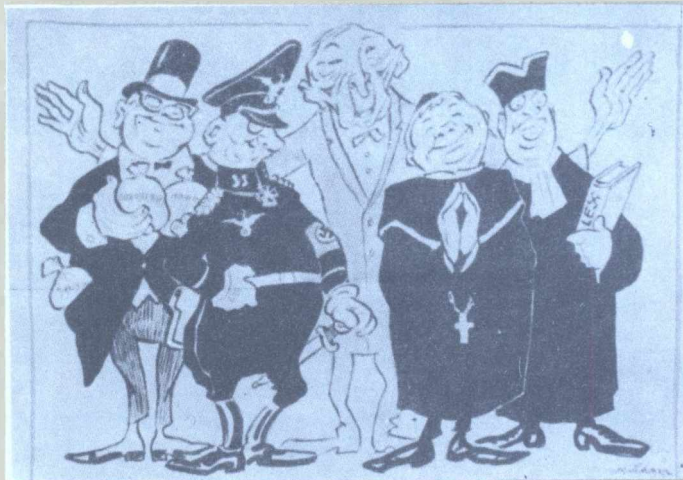
Spălătoria funcționează probabil
cealaltă spălătorie a blocului...
Intru acolo:
— Nu vă supărați, aici se spală
fe?
— Nu, motociclete. Dacă aveți
eo anvelopă sau vreo cameră...
— Camere am două, spălătorie
am... Cum să procedez să am și
acces la spălătorie?
— Vă cumpărați un M. Z. de
0.
— Dar un poplin de 32 nu
erge?...
— Nu merge, și mergeți sănă-
s...
Și am mers sănătos la cea de
treia spălătorie. Cum m-am dus
a m-am întors. Am încercat la
cătorie, dar acolo era zi de au-
ențe. Uscătoria era transfor-
ată în birou al administratoru-
lui. Cer o audiență și aștept
pă cazan să-mi vină rîndul.
— Hei, tovarășul de colo, mă
cează administratorul. Ce ai în
lotul ăla?
— Rufe murdare...
— Păi se poate? Vii în au-
ență cu zestrea nespălată în le-
tură?... Astă-i hal de prezen-
re? La sfat tot așa te-ai duce?...

— Păi voiam să mă plîng... O
reclamație. Ceva care privește
strict blocul nostru.
— Tovarășe, rufe murdare se
spală în familie...
— Asta zic și eu, dar dacă fa-
milia n-are spălătorie? Eu cu ru-
fele ce fac, tovarășe administra-
tor? Așa nu le mai pot pune...
Uită-te și dumneata la ele.
Se uită:
— Ai dreptate. Cine mai poartă
guler ascuțit! Îți recomand unul
drept.
— Drept la spălătorie nu-i po-
sibil?
— Nu-i posibil!... Acolo se
vinde piine, dincolo e garaj și
așa mai departe...
— Și cele 156 de familii unde
spală?
— Nu spală. La noi în bloc sînt
oameni curați.
— Dar uscătoriile?
— Păi dacă nu spală, ce naiba
să usuce?...
Ce să spun, o asemenea argu-
mentare m-a uscat!
Păcat că nu sînt rufă!...

ILIE BARBU

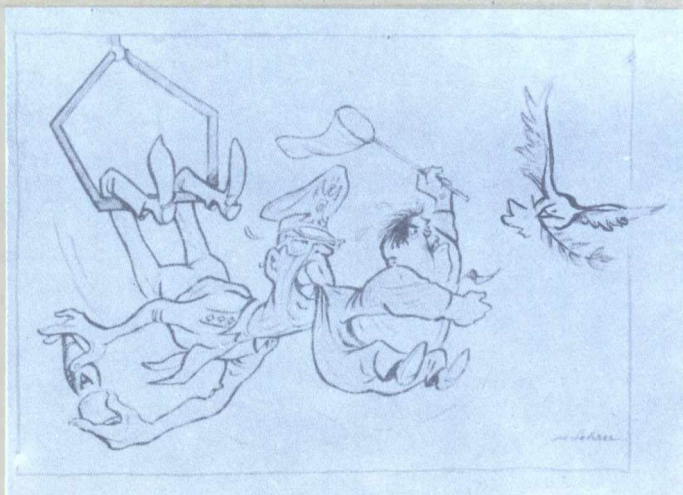
EDUCAȚIA TINERETULUI ÎN GERMANIA OCCIDENTALĂ
STIL PRUSAC

ADENAUER: — „Discriminare rasială la mine nu există.
Negrii au fost întotdeauna prietenii mei!”

Primarul Brandt cu un brand la Brandemburger Tor.

Pentagon și Pentabonn în noul lor plonjon.

A ÎNCEPUT RETURUL CAMPIONATULUI DE FOTBAL

TRICOURI SUPRAELASTICE...

...- Pentru înaintași care au de-aface cu apărători ce-și opresc adversarii trăgându-i de tricouri.

METODE NOI DE ANTRENAMENT

ANTRENORUL: - În felul acesta le perfecționez tehnica pentru obținerea loviturilor de la 11 m în careul advers.

- Jucați tehnic, jucați cu cap. Să nu se mai spună despre voi că jucați... cu picioarele!

Desene de AL. CLENCIU

DIALOG DESPRE TEATRE

- Tovarășe, nu te superi, dumneata ești bucureștean?

- Da!

- Am o rugămintă la dumneata! Eu sînt din provincie și vreau să mă duc și eu la un teatru! Aș vrea de la dumneata o îndrumare!

- Cu plăcere! Ce vrei să vezi?

- „Nota zero la purtare!”...

- Nu știu dacă mai joacă; în orice caz întreabă la „Teatrul Tineretului” pe Dobrogeanu Gherea.

- Păi știu că era la Teatrul „C. Nottara!”

- Da, dar acum teatrul „C. Nottara” e pe Magheru!

- S-a mutat teatrul?

- Nu, s-a mutat firma...

- Atunci să mă duc la „Teatrul Tineretului”, în spatele poștei...

- Nu, că acolo e „Teatrul de Comedie”, dumneata confunzi.

- Zău? Acolo e acum sala Comedia?

- Frate, stai să ne lămurim. „Teatrul de Comedie” nu-i sala Comedia. E cu totul altceva!

- De ce e cu totul altceva, cînd unul e sala „Teatrului de Comedie” și altul sala Comedia? Nu e de loc „cu totul altceva!”

- Ai și dumneata dreptate, dar asta e situația!

- Care va să zică, „Teatrul Tineretului” e acum acolo unde era „Teatrul Nottara”, care e acum pe Magheru, dar nu e fostul „Teatru Nottara”, iar acolo unde era „Teatrul Tineretului” e acum „Teatrul de Comedie”, care nu e sala Comedia... Unde-i dragă, „Nota zero la purtare?”

- Știi ceva? Du-te la Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”, sala Matei Millo... Sînt și acolo spectacole bune!...

- Da, știu! Totuși aș vrea mai întîi la „Teatrul Tineretului”...

- Du-te pe Constantin Mille!

- Păi spui că acolo e Teatrul „Lucia Sturdza Bulandra”!

- Omule, acolo e sala Matei Millo și aici e strada Constantin Mille!...

- Și unde e „Teatrul Tineretului”? La Mille, sau la Millo?

- Faci la fel ca în problema cu „Teatrul de Comedie” și sala Comedia! Le-ncurci!

- Descurcă-mă dumneata!

- Hm... da... sigur...! Atunci du-te la „C. Nottara” și vezi „Antoniu și Cleopatra!”

- Țasta-i fostul „Teatru al Tineretului”?

- Nu! E fostul „Teatru al Armatei”!

- Și de ce i-a spus „C. Nottara” cînd era un alt teatru „C. Nottara”?

Că doar am avut destui actori mari și era de unde să se aleagă! Și de ce „Teatrul de Comedie”, cînd aveam sala Comedia? Nu mergea „Teatrul de satiră”?

- Nu, că avem „Teatrul Satiric muzical”!

- Atunci să-i fi spus altfel sălii Comedia! Dumneata nu vezi că le-a schimbat, le-a denumit și le-a mutat că nici dumneata, bucureștean, nu te mai descurci?

- Just! Ei, atunci ce faci?

- Mă duc la Cire! Că e grozav și e sigur! Uite, îți fac cadou două bilete la „Național”!

- Ce sală?

- „Teatrul de Comedie”!...

- Omule, dar înțelege...

- Nu pot! Descurcă-te! Adio!

S. R.

LOGODNĂ CU BUCLUC

Sanda,

Sînt hotărît ca logodna noastră s-o serbăm duminică viitoare, deoarece, din motive independente de viteză cu care zburam spre tine să-ți cer mîna, înainte de a intra la voi, în Ploiești, am intrat cu Simson-ul într-o barieră. Nici n-am simțit cînd medicii mi-au prins arcadele în copci. Așteaptă-mă duminică viitoare. Vin neapărat la aceeași oră și cu aceeași viteză.

Al tău, Tică

Dragă Sanda,

De data asta n-a fost o barieră. A fost un autocamion. Dacă n-ar fi culoarea albă a ghipsului nici n-ai observa că am mîna stîngă pusă în scîndurele. Trec duminică să stabilim amănunțele pentru logodnă.

Al tău, Tică

Soumpa mea Sanda,

Am auzit că industria bunurilor de larg consum destinată chirurgiei estetice, a făcut mari progrese. În această ordine de idei te rog să-mi procuri un nas, două treimi din maxilarul stîng, un ochi drept de culoare căprui închis și două vertebre. Dacă le găsești din plastic, cu atît mai bine, întrucît aici, la „Urgență”, unde mă aflu, medicii vor să mi le pună dintr-un material mai rezistent. Mă scuzi că n-am putut veni să-ți cer mîna, dar dacă intram în casă la voi fără nas, ochi, maxilar și vertebrele de mai sus, pîrinții tăi s-ar fi opus logodnei noastre pe motiv că sînt un tînăr plin de... lipsuri. Te anunț că la cap nu am nimic, deși medicii susțin că de la cap mi se trag accidentele de motocicletă, însă dinșii habar n-au ce-i aia 95 pe oră cu cît am interceptat un stîlp de înaltă tensiune care nu s-a dat la o parte din calea mea, oricît am sunat eu de insistent. Simson-ul e gata. L-am isprăvit. Un coleg de ghips susține că Jawele iau viteze mai mari și viraje mai scurte și, judecînd după cantitatea de ghips în care l-au împachetat medicii, cred că colegul ăsta are dreptate. Cum ies din scutecele în care sînt înfășat (mă refer la ghips, că-i alb ca scutecele pruncilor), îmi cumpăr și eu o Jawa d-asta. Logodna o facem mai la vară, cînd sper să mă închege medicii de aici. Mă întrebă ce să-mi aduci joi cînd vii la vizită? Cum ce? Un regulament de circulație auto-moto!

Al tău, Tică...că restul se află în reparații capitale p. conformitate, RADU RĂDULESCU

Fel de fel, toate la fel

Planiglobul și planigloaba

În Germania occidentală a apărut recent un planiglob ciudat. Sau, mai bine zis, pe planiglobul respectiv a apărut o Germanie ciudată: granițele ei sînt desenate după harta Germaniei... hitleriste de dinainte de război. Editorul revanșard precizează că asemenea tipărituri pot apărea „călărind pe calul înaripat al speranțelor“, deși e clar pentru oricine că ele apar sărind de-a dreptul peste cal. În orice caz, nu-i negreșit nevoie să te gîndești la cal, ca să-ți dai seama că asemenea speranțe nimeresc ușor cu oiștea-n gard...

Mare reformă mare!

Autoritățile iraniene au hotărît să facă — țineți-vă risul! — o reformă agrară. Să improprietărească pe toți țărani săraci. Pe urmă însă și-au făcut socoteala că e nițel cam prea mult să-i improprietărească pe toți. Ajunge jumătate. Apoi au chibzuit din nou și au văzut că și jumătate e cam mult. Deocamdată s-or improprietări un sfert din numărul țărănilor săraci. Dar parcă ce, un sfert e puțin? S-a hotărît să fie improprietărită o jumătate de sfert. Dar s-a revocat. Mai bine un sfert de sfert. Cum

e cel mai bine, s-a văzut abia cînd a apărut legea care prevede că din cele 50.000 comune vor beneficia de „improprietărire“ abia ...300. Ceea ce face cam o jumătate dintr-un sfert din sfertul unui sfert. După care s-a dat sfoară în țară că „marea reformă“ a fost aplicată. Sfoară în țară, care nu era absolut necesară; țărani înțelegeau și așa că au fost trași pe sfoară!

Despre cai, vaci și alți vînători americani

Vînătorii americani sînt zburdalnici și miopi. Acesta este verdictul pe care tribunalele statului New-York l-au dat în legătură cu plîngerile fermierilor cărora vînătorii le împușcă „din greșeală“ cai sau vaci. Comunicatul publicat în ziare, arată că vînătorii nu vor mai putea fi trași la răspundere, decît dacă fermierul respectiv a scris cu vopsea pe spatele animalului respectiv: „cal“ sau „vacă“. Fapt în urma căruia se zice că unii fermieri au și scris cu vopsea pe hainele lor de lucru: „om“.

Închirieri de lungă durată

Societatea americană „Prudential“ a închiriat recent unui capitalist cel mai mare zgîrie-nori din New-York pe o perioadă de 114

ani. Cu acest prilej, societatea ține să precizeze că ar fi dispusă să închirieze și pe 1000 ani, dacă rezistă capitalistul la suma respectivă. În orice caz, societatea contează că imobilul va rezista. Dar problema nu e dacă rezistă capitalistul, nici dacă rezistă imobilul. Problema e că nurezistă capitalismul!

Mai bine la pușcărie...

La Conic (Piemont) s-a construit recent o pușcărie ultramodernă, prevăzută cu tot confortul necesar: încălzire centrală, dependențe, lumină electrică. Ziarele relevă că închisoarea are aspect de locuință. Voci din public relevă că mulți ar vrea să aibă locuința cu aspect de asemenea închisoare.

Nu-și permit!

Referindu-se la operațiunile duse în Vietnamul de Sud un purtător de cuvînt al Pentagonului a declarat recent: „Acesta este un război pe care nu ne vom permite să-l pierdem!“

Și așa e bine: va să zică, îl vor pierde fără să-și permită acest lucru.

Cel mai desăvîrșit furt

Presă transoceanică a acordat titlul de „cel mai reușit furt“ unei spargerii care s-a produs la locuința cetățeanului Ray Brooks din Centreville (statul Illinois). Hoții s-au introdus pe fereastră în casă, sustrăgînd dinăuntru următoarele lucruri: toți banii, toate hainele, lenjeria, tablourile, covoarele, perdelele, mobila, instalația electrică, parchetul, instalația de calorifer, conducta de apă, instalațiile sanitare. Hoții au plecat pe ușa principală a imobilului, pe care, bineînțeles, au luat-o cu ei. În prezent autoritățile caută insistent pe autorii furtului. Nu se știe pentru ce. Se zice că vor să-i numească în posturi de perceptorii.

Transport în „comun“

În unele orașe din statul Alabama transportul în comun este permis numai pentru albi, iar negrii sînt nevoiți să meargă pe jos.

Pentru că altfel riscă să fie umflați pe sus.

CUNUNA „GLORIEI“

Desen de D. NEGREA

Desen de I. DAVIDESCU

STÎLPUL COLONIALISMULUI

URZICA PE TEREN

Responsabilul unității alimentare din Săveni, regiunea Suceava, a vîndut sare amestecată cu praf...

- Ce faci cu aspiratorul, nevastă?
- Am pus sare pe certofi și acum îl curăț de praf...

Mozay Tudor, gestionarul magazinului din comuna Gernea, raionul Oravița, vînde mărfurile cu suprapreț (pulovera de 82 lei cu 98 lei).

- 98 lei? Doar nu e pulover cu mîncă lungă!
- Nu! Dar gestionarul are... mîna lungă!

Sfatul Popular al comunei Banca, raionul Bihor, nu s-a îngrijit de adaptarea unei unități de alimentare, care s-au defectat fiind roase de rugină...

- Mă mir că s-a stricat, doar e pompă... de apă!

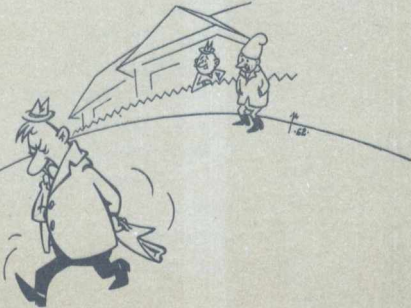

Datorită faptului că întreprinderea I.Z.A. a întârziat montarea unui motor, alimentarea cu electricitate a orașului Vișeu de Sus se face în mod defectuos...

- Ohi!... Bine că am ieșit din Vișeu de Sus...

Teodorescu Octav, de la baza rațională I.R.I.C. Iași, a fost scos din funcție datorită atitudinii sale necorespunzătoare față de producătorii cu care avea relații de serviciu.

- A fost trimis acasă să-și completeze cei șapte ani...

Cantina șantierului T.C.M.C. Cororști, regiunea Hunedoara, servește masa cu o întârziere de două-trei ore.

Specialitatea casei: - somn la cuptor...

April și

(Documentar privind un scurt istoric al păcălelilor, precum și câteva păcăleli, din păcate adevărate)

Data de 1 aprilie a devenit cunoscută de-a binelea abia după ce s-a statornicit obiceiul ca în această zi să se facă păcăleli. De atunci, o dată cu primele ore ale dimineții de'nții aprilie oamenii se păcălesc între ei, amuzîndu-se mai mult sau mai puțin copios. Depinde de păcăleală. Pentru că sînt și păcăleli care nu constituie un motiv de bună dispoziție. Dimpotrivă. Iată câteva mostre:

Misterul din Dealul Florilor

În Baia Mare, pe str. Dealul Florilor la nr.5 se află un imobil în care locuiește cetățeanul Mesaroș Augustin. Acesta a tras o păcăleală zdravănă vecinilor săi, spunîndu-le că mirosul de care ei se tot vaită nu provine din curtea casei sale, ci din cu totul altă parte.

În cele din urmă un delegat al sfatului s-a deplasat la fața locului și l-a rugat pe Mesaroș să deschidă poarta. Din poartă el a văzut în curtea respectivă citeva vaci care trăiau foarte liniștite, dar mai ales foarte departe de orice reguli sanitare. În schimb foarte aproape de locuințele vecinilor care s-ar fi vrut foarte departe de ele. Acum probabil Sfatul popular al orașului Baia Mare va impune lui Mesaroș să refacă... atmosfera.

A încercat el să-și păcălească vecinii dar uite că... l-au mirosit!

Vine, nu vine...

La cabinetul medical al întreprinderii „Faianta” din Sighișoara a fost numit nu de mult medicul Guja Nicolaie care se ține de păcăleli indiferent dacă e sau nu 1 aprilie.

De obicei, pacienții vin la consultații în funcție de programul afișat. Dar doctorul Guja îi păcălește în funcție de programul dumnealui, care nu e afișat. Ori vine mai tîrziu, ori nu vine de loc, crezînd că treaba asta îi amuză pe bolnavi. Adevărul este însă că nu-i amuză cituși de puțin, că doar unuia care are febră nu are de ce să-i mai ardă și de glumă. Cînd se prezintă cu întîrziere, doctorul Guja le spune celor care îl așteaptă: „Credeți că nu mai vin? Ha! ha! V-am păcălit și voi v-ați prins!” Cîteodată pacienții îl contrazic, susținînd că nu s-au „prins” ci s-au... aprins, ceea ce e cu totul altceva (Vezi termometrul).

Cînd nu trece pe la cabinet, chestiunea e mult mai simplă. Pacienții îl așteaptă degeaba, acest timp folosindu-și în mod practic: unii mai cu experiență dau voluntar sfaturi medicale, iar alții mai fără experiență îl așteaptă, el nu vine și capătă și ei experiență...

E totuși de dorit ca doctorul Guja să renunțe la asemenea păcăleli care nu-și au rostul nîși de 1 aprilie nici în altă zi, deoarece ele nu stîrnesc hazul, ci necazul.

Tocmai asta ne-a stîrnit!!

Çișmele cu bucluc

În materie de păcăleală, sectorul I.L.L. Aninoasa (reg. Hunedoara) a fost foarte grăbit. N-a avut răbdare nici măcar să aștepte 'ntii aprilie. Cu mult timp înainte a instalat în localitate o serie de çișmele publice avînd țevile neprotejate contra frigului. Și ca să nu înghețe apa în țevile çișmelelor, cetățenii au fost nevoiți să lase robinetele deschise în permanență! Din acest hidro-motiv debitul de apă destinat băii exploatații miniere Aninoasa a scăzut în asemenea măsură încît acolo se zice „mă duc să fac o baie, că dacă nu curge pică!”

Asemenea păcăleli pe bază de apă, după ce că nu amuză, nici măcar nu spală.

ale lui

De aceea nu trebuie să mire pe nimeni de ce la sectorul I.L.L. Aninoasa curg... numai reclamațiile!

Noutăți științifice

În cadrul Uzinei de reparații a utilajului minier din Petroșani (URUMP) sînt cunoscuți, datorită originalității lor, tovarășii Ion Birța și Rusalin Boța. Ei nu fac ca alții care, cu ocazia lui 1 aprilie încearcă să-și păcălească semenii. Nu! Ei se auto-păcălesc, dar nu numai cu prilejul zilei sus-menționate, ci de luni în șir. Această performanță au realizat-o venind zilnic la serviciu cu o jumătate de oră mai tirziu și tot zilnic părăsind locul de muncă cu jumătate de oră mai devreme. Procedînd astfel și dat fiind că ambii au un foarte dezvoltat spirit de observație, au ajuns la o serie de constatări deosebit de interesante. Primul a remarcat că de fiecare dată chenzina lui pierde din greutate o parte egală cu volumul timpului pierdut. Al doilea a sesizat că, pierzînd timpul, acesta s-a transformat în pagubă, dovedind din nou omenirii că într-adevăr „nimic nu se pierde, totul se transformă“.

Nu mai rămîne decît să se aprobe ca aceste redescoperiri ale unor fundamentale principii fizice să figureze în cărțile de specialitate sub denumirea de Arhimede Birța și Lavoisier-Boța!

Așa ar fi colegial!!

La ordinea zilei: bascul

Cooperativa „Întrecerea“ din Capitală a păcălit comerțul cu vreo 3 900 de băști. Iată cum: o parte sînt confecționate dintr-un material atît de rărit încît pot fi folosite cu toată încrederea la cernutul mălaiului; cealaltă parte prezintă o aglomerație de scame, ceea ce le face să pară niște impozante păpădii bleumarin.

Astfel, se explică de ce unii dintre posesorii acestor bascuri pot fi auziți deseori fredonînd în surdina: „Ce te legeni, bascule, fără ploaie fără vînt, cu scamele la pămînt?“

Așadar, trebuie ca la cooperativa „Întrecerea“ calitatea produselor să fie cît mai degrabă îmbunătățită.

Ca să poată lumea spune: în fața bascului — jos pălăria!

DAN MANOLESCU

Desen de C. CAZACU

REBUS

(Nu primim bacșis sub un leu)

- Doctore, nu-mi mai pot mișca gîtul!
- Schimbă-ți gulerul, că-ți trece...

- Vă rog să examinați vederea soțului meu! Mă confundă mereu cu alte femei.

UN SPECIALIST BOLNAV...

Într-un cabinet medical.
BOLNAVUL: Bună ziua, tovarășe medic.

MEDICUL: Bună ziua. Ce te aduce la mine?

BOLNAVUL: Sufăr de stomac de mai bine de un an. Unii medici pretind că ar fi ulcer, alții — că n-ar fi. Intrucît sînteți specialist în materie de stomac, m-am gîndit să vă cer o consultație.

MEDICUL: Spune-mi te rog, unde te doare?

BOLNAVUL: Dureri aici, în capul pieptului...

MEDICUL: Hm. Dureri în capul pieptului... Nimic mai banal. Le are multă lume. Iacă, eu unul, simt astfel de dureri de cîteva luni și nu le mai iau în seamă.

BOLNAVUL: Cum?! Nu le luați în seamă?!

MEDICUL: Nu. Și iată-mă, zdrăvăn, sănătos...

BOLNAVUL: Da, pe dinafară...

MEDICUL: Ce vrei să zici? S-ar putea ca pe dinăuntru...

BOLNAVUL: (cu aer doct) Rămîne de văzut. Dacă-mi permiteți o întrebare...

MEDICUL: Poftim.

BOLNAVUL: Ce caracter au durerile pe care le simțiți?

MEDICUL: Sînt lipsite de caracter...

BOLNAVUL: În ce loc simțiți durerea?

MEDICUL: Aici.

BOLNAVUL: Bun. Are iradiazii spre spate?

MEDICUL: Are. Uneori...

BOLNAVUL: Cînd apare? Înainte de masă, după masă?

MEDICUL: După masă.

BOLNAVUL: Hm. Nu-mi place. Suferiți de atîta timp și să nu vă arătați unui specialist... Regret că n-am trecut pe la dv.

mai din vreme... Chestiunea, așa cum se prezintă, nu e tocmai simplă...

MEDICUL: Îmi dai emoții...

BOLNAVUL: Fiți calm vă rog. În definitiv sîntem bărbați și nu are nici un rost să ne ascundem după deget... E mai cuminte să ne spunem adevărul în față. Dumneavoastră aveți ulcer.

MEDICUL: Ulcer?! Cum asta?

BOLNAVUL: Dar de ce nu? Prezența simptomelor tipice ale maladiei ulceroase. Tocmai așa cum scrie la carte...

MEDICUL: Dar de unde știți dumneata cum scrie la carte?

BOLNAVUL: Eh, tovarășe medic, de atîta amar de vreme de cînd sufăr de stomac, am mai citit și eu ceva medicină... În materie de ulcer, sînt doctor...

MEDICUL: Și... ce e de făcut?

BOLNAVUL: Să luăm lucrurile sistematic: în primul rînd o radioscopie, eventual o radiografie gastro-duodenală, un chimism gastric. Diagnosticul odată precizat, regim, medicație, eventual operație, asta, bineînțeles, văzînd și făcînd. Acestea fiind zise, vă salut cu toată stima (dă să plece).

MEDICUL: Un moment, te rog. Dumneata parcă veniseși la mine pentru o suferință de stomac.

BOLNAVUL: Nu mai e cazul. În fața stomacului dumneavoastră, stomacul meu nu mai contează.

MEDICUL: Îți mulțumesc. Îndatorat.

BOLNAVUL: Faceți ceea ce v-am recomandat, dar să ne înțelegem: fără întîrziere! Iar dacă mai aveți nevoie de ceva lămuriri în plus, mai trec eu pe la dumneavoastră pentru stomacul meu!

CONST. COLONAȘ

...ȘI UN BOLNAV
SPECIALIST

MICRO-COMENTARII

Presa americană relatează că și anul acesta vor trebui distruse stocuri mari de alimente care „nu pot fi vindute”. E un fel de a vorbi. După alții, alimentele sînt distruse pentru că „nu pot fi cumpărate”. Ceea ce e cu totul altceva...

Chombe a declarat recent că el nu se sprijină decît pe voluntari și de aceea „va invita pe toți cei ce stau în calitate de mercenari să plece urgent din țară”. ...Și să se întoarcă, în calitate de voluntari.

Proprietarii restaurantelor din Erlangen (Bavaria) au hotărît să interzică intrarea în local a studenților din țările afro-asiatice. Ei au arătat că intenționează să menționeze acest lucru chiar pe firma localului. Deocamdată, nu știm ce vor scrie. Cel mai simplu ar fi să scrie „Made in S.U.A.”.

Un statistician american a calculat că în S.U.A. gangsterii sustrag anual sume echivalente cu bugetul unui stat mijlociu. Spre deosebire de politica externă a S.U.A. care sustrage anual bugetul mai multor state mijlocii...

Comentatorul militar al ziarului „Frankfurter Allgemeine” scria deunăzi că, după părerea lui, Franța și R.F.G. „pot colabora foarte strîns în probleme militare”. Dacă ar fi avut mijloace să facă declarații, și lupul din povestea fraților Grimm ar fi susținut în public că poate colabora cu Scufița Roșie în probleme alimentare.

La ședința miniștrilor de externe ai țărilor din cadrul „pieței comune” s-a arătat că fiecare stat participant trebuie să vină și să pună deschis pe masa comună interesele sale.

Probabil, ca să le vină mai ușor americanilor să le adune.

În Germania occidentală a avut loc recent o creștere a chiriilor, despre care unele ziare de la Bonn susțin că nu-i de loc alarmantă, pentru că ea nu afectează pe toată lumea.

Într-adevăr nu pe toată lumea: nu afectează decît pe ...chiriași.

GRECIA A INTRAT ÎN PIAȚA COMUNĂ. CA S-O DUCĂ GRECII ȘI MAI GREU CU... PIAȚA!

Din procesul afacerii „Fibag” a reieșit că ministrul vest-german Strauss a fost unul din beneficiari.

Desen de EUGEN TARU

!Șe încurcate!

MEDICINĂ CAPITALISTĂ

— Să vă spun ce am...
— Spune-mi mai bine cît ai!

— Știi dragă, pe insulă a venit un sălbatic!

Desen de C. FLORIAN

Desen de TEODORESCU IOSIF